

Publicerad 2014-06-24 12:58 av Ewelina Mann

Själsfängelse

Det är så tungt ibland, att vara fängslad i själens egna handbojor,
för att nästa sekund släppas fri,

jag blir rädd, undrar vad som händer, varför jag får må bra,
varför trappstegen håller för att klättra så högt.

Jag vet det alltid, själens handbojor kommer aldrig våga släppa mig hundra procentigt fri,
han överlevder inte vardagen om han inte får psyka sönder min hjärna,

ibland kan jag nästan bli glad, tänka att han kanske lärt sig leva utan mig,
då späns alltid handbojorna aningen hårdare om mig,

trappstegen raserar under mina fötter, jag hamnar åter i mörkret.

I ren överlevnad lyssnar jag åter till min hjärnas röst, hör hur han suckar nedlåtande besviket över att jag
återigen inte lyckats bryta mig loss ur fängelset,

jag ber om ursäkt, det hjälper inte,

jag känner skuld och skam, som aldrig lyckas nå hela vägen fram.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ewelina Mann med Poeter.se id #34337 innehar upphovsrätten